

A Kúria a dr. Kaiser István ügyvéd (által képviselt felperesnek a dr. Balogh Ákos ügyvéd által képviselt alperes ellen felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 22.M.3669/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 51.Mf.632.769/2011/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2013. január 23. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Bíróság 51.Mf.632.769/2011/4. számú ítéletét hatályában fenntartja. Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 15.000 (tizenötezer) forint és 4.050 (négyezer-ötven) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget. A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes keresete az alperes által közölt rendes felmondás jogellenességének megállapítására és ennek jogkövetkezményei alkalmazására irányult. A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 22.M.3669/2009/14. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes jogellenes rendes felmondása miatt a felperes munkaviszonya az ítélet jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Kötelezte az alperest a felperes javára elmaradt munkabérkülönbözet és kamatai, valamint átalánykártérítés megfizetésére az ezt meghaladó keresetet elutasítva. Rendelkezett a felperes javára perköltség, az állam javára eljárási illeték alperes általi megfizetéséről. A munkaügyi bíróság tényként megállapította, hogy a felperes 2006. március 20-ától állt munkaviszonyban a G. Kft-vel területi képviselő munkakörben. E cég jogutódja az alperes. A jogutódlást követően 2008. szeptemberétől 2009. májusáig raktárvezető-helyettes munkakört látott el, melyre munkaköri leírást is kapott. Ezt követően területi képviselői feladatok ellátásával bízták meg, és túlnyomórészt ezt a munkát végezte a felmondásáig. A felperes azonban a munkakörébe tartozó feladatokon kívül huzamosabb időn keresztül jelentős mértékben más feladatot is ellátott, melyet nem kifogásolt, ezért az intézkedés nem tekintendő sem átirányításnak, sem helyettesítésnek. A bíróság ez alapján arra következtetésre jutott, hogy a felperes kettős munkakört töltött be az alperesnél: ellátta a raktáros, illetve az üzletkötői munkakört is. A rendes felmondás indokolása szerint a felperes üzletkötő munkakörét megszüntették. A munkaügyi bíróság álláspontja szerint azonban az alperes a felmondásban okszerű indokát nem adta, és a perben sem bizonyította, hogy miért nem volt szükség a felperes munkájára a raktárban, ezért a munkáltató intézkedése jogellenes volt. Ezt azért is megállapíthatónak találta, mert a felperes jogviszonya megszűnését követően (2009. augusztus 19.) az alperes 2009. augusztus 29-én új munkavállalót alkalmazott nagykereskedelmi

raktáros munkakörben. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság 51.Mf.632.769/2011/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest az alperes javára első- és másodfokú perköltség megfizetésére. A másodfokú bíróság kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást részben iratellenesen állapította meg, ezért nem értett egyet az általa levont ténybeli és jogi következtetésekkel. Rögzítette, hogy a felek egybehangzóan állították, miszerint 2008. szeptember 1-jétől 2009. május közepéig a felperes raktárvezető-helyettesi munkakört látott el. 2009. május közepétől 2009. július 15-éig a felperes azt állította, hogy előre meg nem határozott átmeneti jelleggel kérték őt fel a területi képviselői tevékenység ellátására szemben az alperessel, aki szerint a felek egyező akaratából a munkakörváltás végleges volt. A felperes azt is nyilatkozta, hogy hetente négy munkanapon keresztül területi képviselői teendőket látott el, míg az ötödik munkanapon raktárvezető-helyettesként dolgozott az alperes székhelyén. Ezzel szemben az alperes állította, hogy a felperes kizárólag területi képviselőként dolgozott, heti egy alkalommal sem végzett raktárosi feladatokat. A felperes állításával ellentétben az alperes tanúkkal igazolta, hogy a felperes raktárban történő foglalkoztatását átmeneti időre a 2009. tavasz-nyári kollekció megjelenéséig tervezték, ezt követően üzletkötőként kívánták foglalkoztatni, és 2009. május közepétől a felperes kizárólag üzletkötői tevékenységet látott el. Mindezek alapján a másodfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a felperes állításával ellentétben jogviszonya megszűnésekor üzletkötő munkakörben dolgozott, nem volt kettős munkaköre. A felperes pedig nem hivatkozott a munkakörét érintő szóbeli munkaszerződés-módosítás érvénytelenségére.

A másodfokú bíróságnak az üzletkötői munkakör vonatkozásában kellett a felmondás valóságát és okszerűségét vizsgálnia. Az alperes a perben igazolta, hogy a felmondást követően új személyt nem foglalkoztatott üzletkötői munkakörben, továbbá, hogy 2009. augusztus 29-én nagykereskedelmi raktáros felvételére a jogviszonyát önként 2009. augusztus 26-án megszüntető raktáros munkavállaló pótlása céljából került sor. Ezt megelőzően azonban a raktárosok számát egy fővel csökkentette 2009. július 21-én. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a munkáltató felmondása az Mt. 89. § (2) bekezdés alapján jogszerű volt. A felperes a felülvizsgálati kérelmében „a jogerős ítélet megváltoztatását, az elsőfokú ítélet hatályban tartását” kérte. Hivatkozása szerint megalapozatlan a másodfokú bíróság megállapítása, miszerint a peres felek munkaszerződése 2009. májusában módosult a munkakörre nézve. Bár a munkaszerződés-módosítást nem foglalták írásba, az ellen azonban a felperes azért nem tiltakozott, mert vele nem közölték, hogy a munkaköre változik. A meghallgatott tanúk közül senki nem állította, hogy a felperessel bárki közölte volna, hogy a raktárvezető-helyettes munkaköre

üzletkötőre változik, csak azt állították, hogy 2008-ban a munkáltató a raktárvezető-helyettes munkakört ideiglenesnek tekintette, valójában őt üzletkötőként kívánták alkalmazni, amikor ennek gazdaságossági szükségessége felmerült. A másodfokú bíróság is e körülményből vezette le, hogy amikor 2009. májusában a felperest megbízták az üzletkötői feladatok tényleges ellátásával, akkor a munkaszerződésbeli munkakör is véglegesen „a helyére került”. Ugyanakkor azt iratellenesen állapította meg, hogy a felperessel azt közölték volna, hogy a munkaköre (raktárvezető-helyettes) ideiglenes lesz. A tanúk sem tettek ilyen kijelentést, csak az erre vonatkozó gondolataikat adták elő. Valamely jogviszonybeli fél saját véleménye, ki nem nyilvánított elképzelése nem adhat alapot a közös megegyezéssel történő „jogviszony-módosítás” megállapítására. Ugyanez vonatkozik a 2009. májusi feladatmeghatározásra is. A felperessel a munkáltatói jogkör gyakorlója semmit nem közölt, csupán azt közölte vele az alsóbb vezető, hogy a raktárosi teendői mellett a továbbiakban az új kollekció bemutatása végett a területet kell járnia. Ez a megbízás nem tekinthető a munkakör megváltoztatására irányuló közös megállapodásnak, csak az Mt. 83/A. §-ban foglalt átirányításnak. A másodfokú bíróság kritika nélkül átvette a felperesi állítással szemben az alperesi (érdekelte) dolgozók nyilatkozatát, miszerint a felperes 2009. májusától már egyáltalán nem dolgozott a raktárban. Figyelmen kívül hagyta azonban, hogy a 2009. májusi döntés a munkáltató döntése volt, nem pedig közös megegyezés, nem a munkáltatói jogkör gyakorlójától származott, nem foglalták írásba, ideiglenesnek volt tekinthető, a felperes raktárvezető-helyettes munkaköre nem szűnt meg, a feladatait a raktárban továbbra is ellátta, amelyet bizonyít, hogy minden munkanapon a raktárnál jelentkezett, a jelenléti ívet is ott írta alá, és a raktári leltárfelelősség alól nem mentesítették.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felperes felülvizsgálati kérelme tartalmában a Pp. 206. § rendelkezésének a megsértésére hivatkozott. A felperes által előadottak azonban jogszabálysértés megállapítására nem adtak alapot. A jogutódlást követően a felperes nem vitatottan 2008. szeptemberétől raktárvezető-helyettes munkakört töltött be az alperesnél. Erre vonatkozóan 2008. október 6-ai keltezéssel munkaköri leírás is készült, melyet mindkét fél aláírt, de abban nem szerepelt határozott időtartamú kikötés. Ezért az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felmondás közlésekor a felperes munkaköre a felmondásban megjelölt „üzletkötő” volt (Mt. 89. § (2) bekezdés). E kötelezettségének a munkáltató tanúkkal kívánt eleget tenni. Az, hogy a tanú alkalmazásban áll a félnél, önmagában vallomását nem teszi elfogulttá (BH.1999.260.). Ezért önmagában a tanúk alperesi munkavállalói minőségére a vallomásuk kirekesztése érdekében a felperes alappal nem hivatkozhat. A felperes maga sem

vitatta, hogy 2009. májusától üzletkötői feladatokat látott el. Félként a perben tett nyilatkozatával szemben a Pp. 116. § (1) bekezdése szerint bizonyítéknak minősülő tanúvallomással támasztotta alá az alperes, hogy e feladatokat nem ideiglenesen kellett ellátnia - az erre irányuló megállapodás írásba foglalása hiánya ellenére - a munkaköre ténylegesen módosult. Erről kifejezetten nyilatkozott B.Z. tanú jegyzőkönyv 5. oldalán: „megbíztuk ezzel a bizonyos területi képviselői feladattal ..., ez végleges döntés volt, nem kívánta az alperes ismételt a raktárban foglalkoztatni a felperest". A felperes saját állítása szerint sem tiltakozott e feladatellátás ellen annak ellenére, hogy erre vonatkozóan konkrét időtartam megjelölést nem kapott (jegyzőkönyv, 3. oldal 3. bekezdés). Ugyanitt azt is előadta, hogy „e döntés nemcsak B. úr, hanem a vezérigazgató döntése is volt". A felperes azon állítását, hogy a munkaviszony megszüntetését megelőzően 1 - 1,5 hónappal már megszűnt e feladata, és csak raktárosként dolgozott, a perben nem igazolta. Ezt a másodfokú bíróság által helyesen értékelt tanúvallomások, de a per adatai sem támasztják alá. Az alperes jegyzőkönyv 5. oldal 6. bekezdésében foglalt nem vitatott előadása szerint a felperes 2009. június 19-étől 2009. július 6-áig szabadságon volt. A 2009. július 15-én közölt felmondásig pedig csak hét munkanap telt el. A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatok helyes, okszerű, életszerű értékelésével és a logika szabályainak megfelelően a Pp. 206. § (1) bekezdése megsértése nélkül hozta meg ítéletét. Azt a szükséges tartalommal és terjedelemmel megindokolta [Pp. 221. § (1) bekezdés], így a felülvizsgálati kérelemben hivatkozottak jogszabálysértés megállapítására nem adtak alapot. Ezért jogszerű jogkövetkeztetéssel állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az alperes felmondása az Mt. 89. § (2) bekezdésének megfelelt. A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta. A felperes a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles az alperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére. A felülvizsgálati eljárás illetékét a felperest megillető munkavállalói költségkedvezményre figyelemmel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. január 23.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajdu Edit s.k. előadó bíró, Dr. Gál Attila s.k. bíró

A kiadmány hitelül: Nné tisztviselő